

[Skrumsager Skau]

Jeg vil gerne sige til hr. Albrechtsen, at han er nået frem til en forkert konklusion. Vi går ikke ind for spekulationsgevinster på nogen måde. Vi er meget, meget stærkt imod en inflationsøkonomi, som jo medfører de største omfordelinger i vores samfund. Det, vi gerne vil i Venstre, er en yderligere spredning af ejendomsretten, således at hver familie får lov til at eje sin egen bolig.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jamen hr. Skrumsager Skau må kunne forstå, at man ikke på én gang kan være modstander af en inflationsøkonomi og så tillade, at disse gevinster, som der her er tale om, ubeskattet går ud i forbruget. Så hænger det, man siger, ganske enkelt ikke sammen, og så har det ingen troværdighed. Hvis man ikke vil være med til at hindre, at disse penge pumpes ud i forbruget, er det jo netop, at man via den udvikling, der bl.a. sker i ejendomspriserne, er med til at skabe inflationen, og det får mig så til at vende mig til det andet spørgsmål, nemlig om Socialdemokratiets standpunkt.

Jeg vil godt spørge: når man mener, at vi skal tage generelt fat, har jeg så forstået det rigtigt, når jeg må fastholde, at Socialdemokratiet ikke vil være med til, at disse gevinster henstår ubeskattede? Det har jeg forstået korrekt? Godt.

Så er det andet spørgsmål, for så skal vi jo videre: hvordan vil Socialdemokratiet så – for det bliver jo det afgørende – være med til at løse dette problem? F.eks. må jeg stille det spørgsmål: kan vi blive enige om at indføre en generel værdistigningsafgift f.eks., som kunne løse dette problem? For det er klart, at hvis vi kan komme frem til den generelle løsning overhovedet, når det drejer sig om at realisere sådanne gevinster ubeskattede, er det ikke nødvendigt at lave det specielt så på det ene område og så på det andet område; det er jeg da enig i. Men hvis vi ikke kan få den generelle løsning, er det trods alt bedre, at vi har en løsning på det ene område.

Thoft (SF):

SF har med dette lovforslag forsøgt at løse en række problemer. Jeg skal i mine første generelle bemærkninger gøre opmærksom på, hvad det er for et sæt problemer.

Det første problem er, at der i løbet af forholdsvis få år bliver sparket ca. 10 mia. kr. ud i forbrug, som der ikke er nogen produktionsmæssig dækning for. Det er min opfattelse, at en af de afgørende årsager – der er nok flere – til det meget store betalingsbalanceunderskud, Danmark har i forhold til udlandet, det overforbrug, man taler så meget om, og som jo er reelt nok – vi bruger mere, end vi sælger i udlandet – hænger grundlæggende sammen med de meget, meget voldsomme spekulationsværdier, som er frigjort på jord, på fast ejendom, men især på ejerlejlighedsområdet. Ved at inddrage en afgørende del af disse spekulationsgevinster ville vi være med til at løse regeringens betalingsbalanceproblemer, ikke dem alle sammen, men dog nogle af dem.

Når vi tillod os den frækhed at fremsætte forslaget endnu en gang, på trods af at vi godt kendte forligsaftalen fra i foråret, skyldes det, at de økonomiske problemer er accelereret stærkt, og at Socialdemokratiet under andenbehandlingen den 18. marts 1986 gjorde klart, at man ikke betragtede det forslag, som blev vedtaget, som den endelige løsning. Det forstår jeg sådan set godt, for man har ikke dermed forhindret spekulationsgevinster i ejerlejligheder, idet der er en stribe betingelser, der skal opfyldes.

Bl.a. skal der fem år forud for lejemålets ophør være sket fem andre ophør. Det vil sige, at man i løbet af fem år skal have solgt mindst seks lejligheder, før der bliver tale om beskatning, og når de fem år er gået, starter en ny 5-års periode. Så hvis man bare kan nøjes med at sælge én lejlighed om året, vil der aldrig blive tale om beskatning. Og har man problemer med beskatningen, fordi der tilfældigvis bliver syv lejemål fri på fem år, kan man bare leje ud til stråmænd, sådan at man får fordelt salget.

Det betyder i realiteten, at det vil være meget, meget få midler, der kommer hjem skattemæssigt i kraft af den lov, som blev vedtaget i foråret. Det er heller ikke nogen hemmelighed – det fremgik klart af de drøftelser, vi havde – at SFs forslag ville give noget, der lignede 300 mill. kr., måske endnu mere, årligt, mens det klart fremgik af bemærkningerne til det lovforslag, der blev vedtaget i foråret, at det kun ville give få millioner kroner, og der er jo forskel på få millioner kroner og 300 mill. kr.